

De *Disinformation*-serie is daar een logische uitloper van. Er is bijvoorbeeld de striptekenaar Grant Morrison, die vertelt hoe hij naar Kathmandu is gegaan om zich te herbronnen, en daar is gekidnapt door *aliens*. Zijn beschrijving van de parallelle wereld waarin hij terecht komt is fascinerend, maar op een vreemde manier ook heel geloofwaardig. In zijn betoog, maar ook bij andere sprekers, is het geloof in *magick* zeer groot. Maar dan niet de magie zoals wij die kennen, met de bubbelen-de toverketel en het dikke toverboek. Maar wel een magie, als simpelweg de energie die dingen doet gebeuren in de wereld. Morrison zelf verwijst bijvoorbeeld naar marketing, naar McDonald's, als plekken waar de leerling-tovenaar zijn inspiratie moet zoeken. Zelf bedrijft hij magie doorheen zijn strips: wat hij tekent, laat hij ook werkelijk worden. Bijna op dezelfde manier als de prehistorische mens het object van zijn verlangen op de muur van zijn grot tekent, om de jacht te beïnvloeden. Als je zo een hele reeks van die verhalen achter elkaar ziet, begin je de realiteit te relativiseren. Overal duiken particuliere waarheden op, gevoed door de media, door internet. In *Disinformation* worden ze samengebracht onder de noemer 'Everything you know is wrong.'

In *Galapagos* verpersoonlijken de acteurs al die angsten voor samenzweringen, voor wat we niet kunnen beheersen. 'Ik weet niet wie ik ben, want de CIA heeft mij gebrainwasht!' Mensen zijn bereid heel veel te geloven, maar ze weten absoluut niet meer wat. En hoe verder de verhalen van de werkelijkheid verwijderd geraken, hoe geloofwaardiger ze lijken te worden. Op dit moment krijgt die angst steeds vaker een politieke invulling. Als de CIA mij zou hebben gebrainwasht, dan worden de dingen ineens veel duidelijker.

Het past ook in het kader van de films van Michael Moore, die eigenlijk evengoed opereert onder het motto 'Everything you know is wrong.' Of Von Däniken, die in zijn boek *Waren de goden kosmonauten?* schrijft dat de piramides zijn gebouwd door *aliens* en daar ongelofelijk veel plausible en wetenschappelijke elementen voor aanvoert. Of Rousseau die het geval beschrijft van een Provençaalse boer die de duivel uit een boom heeft geschoten, en dit ook doet met een serieuze wetenschappelijke argumentatie. Voor mij leven zij allemaal in verschillende realiteiten. Elk zijn eigen werkelijkheid, daar heb ik geen probleem mee. Ik geloof in wat zij geloven dat ze zeggen.

De grootste angst van de mensen is dat zij niet meer weten wat er gebeurt. Er wordt hen allerlei wijsgemaakt. Dat kinderen die te lang voor TV zitten gewelddadig worden, dat MTV epilepsie bevordert, dat je bang moet zijn voor pedofielen op het internet. In 1999 moesten we

bang zijn voor de *millennium bug*, en er is altijd wel ergens een oorlog. Het zijn die persoonlijke angsten die ik aanboor in mijn theater. Ik zoom in op deze gecatalogiseerde angsten en gebruik ze als een blikopener. Via de angst die je herkent duw ik de andere angsten mee naar binnen.

Voor mij zijn al die weirdo's echte soldaten omdat ze hun wapens inzetten tegen 'onze' werkelijkheid. Tegen wat wij vanzelfsprekend vinden, en waar niet meer aan getornd mag worden. Daarom zijn die zotten, of moordenaars, of pedofielen, of kunstenaars nodig. Om iets tegenover de realiteit te stellen. Daarmee wil ik niet zeggen dat theater therapeutisch is. Ik ben zelf maar een zwak broertje van die krijgers. Ik sample eigenlijk de theorieën van de mensen die daar echt mee bezig zijn. Ik gooi mij op hun angsten. Het is mijn taak om al die gekte herkenbaar te maken voor het publiek. In *Galapagos* komt er een scène waar een man op een bed ligt vastgesnoerd, in een SM-setting, en de vrouw steekt vuurwerk in zijn gat. In de volgende scène begint hij met te zeggen: 'Ik voel mij de laatste tijd zo geheel zonder levensvreugd.' Dan is het natuurlijk cruciaal om die zin goed te krijgen. Door de groteske uitvergroting van dat beeld, krijgt dat ene zinnetje ineens een sterk humoristische lading, maar roept het ook enorm veel begrip op. Ik heb een paar zinsneden van Bob Flanagan bijna letterlijk in mijn tekst gebruikt. Flanagan was een supermasochist, die vocht tegen een dodelijke ziekte, en die zegt 'There's a lot of memory involved in SM.' En dan wordt dat sadomasochisme ineens een stuk begrijpelijker, en helemaal niet meer zo choquant. Ik maak gewoon theater over mensen; ik kan mij geen ander theater voorstellen.

Super Seance ELAND NIEUWE STIJL

Uit het verklarend woordenboek van Stef Lernous

APOCALYPSE CULTURE Adam Parfreys catalogoog van hedendaagse aberraties, geprezen door J.G. Ballard als de bijbel van het actuele levensgevoel. Met onder andere gesprekken met de kannibaal-moordenaar Issei Sagawa, en verder een fascinerend onderzoek naar de extremen van misdaad, religie, politiek, pedofilie, scatologie en misantropie.

PARFREY 'Apocalypse Culture is the manifestation of far-gone apocalyptic thought. It's an end-time situation. People do not feel or act as if there's a future. We're on the downward slope of Western civiliza-

tion, for good or bad. (...) Total democracy seems to have won. But it's really some sort of masturbatory shake-off. Of course, I'm not sure I want a more civilized society. Western civilization is tottering, and I'm just giving it a quick kick to help it tumble faster.'

COUNTER CULTURE Ontstaan in de flower-power beweging van de jaren '60, evolueerde *Counter Culture* van de esoterische uitstapjes van The Beatles naar Indische yogi, over de psychedelische cultuur van Timothy Leary, tot een veel uitgebrei-

der en ongreepbaar veld van afwijkende theorie, beeldcultuur en denken.

Van vrije seks, feminisme en ecologie tot cyberspace, SM en magie.

ALEISTER CROWLEY (1875-1947) Bijgenaamd 'The Beast', magiër en schrijver van het handboek voor de hedendaagse magische praktijk *Magick in Theory and Practice*. Hij omschreef magie als 'the science and art of causing change in conformity with will'. Hij was een voorstander van vrije seks en drugs, en bestreed